Στην υπόθεση 235/82

FERRIERE SAN CARLO SPA., με έδρα το Caino, via Nazionale 1, επαρχία Brescia, ενεργούσα μέσω του διευθύνοντος συμβούλου της Faustino Busseni, γεωμέτρη, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο της Fabrizio Massoni, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον André Elvinger, 15, Côte d'Eich,

προσφεύγουσα,

κατά

ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ, εκπροσωπούμενης από τον Sergio Fabro, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Oreste Montalto, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, Λουξεμβούργο,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση ακυρώσεως της αποφάσεως της 13ης Αυγούστου 1982, με την οποία η Επιτροπή επέβαλε στην προσφεύγουσα πρόστιμο 165 570 ECU λόγω υπερβάσεως κατά 2 007 τόνους της ποσοστώσεως παραγωγής που της είχε χορηγηθεί για το τέταρτο τρίμηνο του έτους 1980 και για την κατηγορία προϊόντων IV (ελαφρείς μορφοχάλυβες), βάσει του άρθρου 9 της αποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ, της Επιτροπής, της 31ης Οκτωβρίου 1980,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

συγκείμενο από τους Y. Galmot, πρόεδρο τμήματος, P. Pescatore, Mackenzie Stuart, O. Due και U. Everling, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: G. Reischl
γραμματέας: H. A. Rühl, κύριος υπάλληλος διοικήσεως

εκδίδει την ακόλουθη

ΑΠΟΦΑΣΗ

Περιστατικά

Τα πραγματικά περιστατικά της υποθέσεως, η εξέλιξη της διαδικασίας, τα αιτήματα, οι ισχυρισμοί και τα επιχειρήματα των διαδίκων συνοψίζονται ως εξής:

I — Πραγματικά περιστατικά και έγγραφη διαδικασία

Α — Τα πραγματικά περιστατικά

α) Τα εφαρμοστέα κείμενα

Κατά το τρίτο τρίμηνο του έτους 1980, η Επιτροπή, κρίνοντας ότι η ευρωπαϊκή χαλυβουργία βρισκόταν σε κατάσταση έκδηλης κρίσης κατά την έννοια του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ και δεδομένου ότι τα μέτρα έμμεσης δράσεως που διαθέτει αποδείχτηκαν ατελέσφορα ή ανεπαρκή για την αντιμετώπισή της, θεώρησε αναγκαίο να επέμβει άμεσα και κατά τρόπο δεσμευτικό στην παραγωγή, προκειμένου να αποκαταστήσει την ισορροπία μεταξύ προσφοράς και ζήτησης.

Έτσι, με την απόφαση 2794/80, της 31ης Οκτωβρίου 1980 (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010, σ. 50) θέσπισε, για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα της Κοινότητας, σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής χάλυβα για το τέταρτο τρίμηνο του 1980 και για τα δύο πρώτα τρίμηνα του 1981.

Το άρθρο 3 της απόφασης αυτής προβλέπει ότι η Επιτροπή καθορίζει τριμηνιαίες ποσοστώσεις παραγωγής για κάθε επιχείρηση, με βάση τις παραγωγές αναφοράς και με εφαρμογή ποσοστών μειώσεως επί των παραγωγών αυτών.

Το άρθρο 7 της απόφασης προβλέπει, στην παράγραφο 1 ότι, υπό την επιφύλαξη μεταβατικών διορθώσεων, οι επιχειρήσεις υποχρεούνται να τηρούν τις ποσοστώσεις παραγωγής που τους κοινοποιούνται από την Επιτροπή και, στην παράγραφο 2, «σ' ό,τι αφορά την παράδοση προϊόντων που τίθενται υπό το σύστημα ποσοστώσεων, οι επιχειρήσεις οφείλουν να μην υπερβούν καθ' ομάδα προϊόντων, για τις παραδόσεις εντός της κοινής αγοράς, τη σχέση μεταξύ των κοινοτικών παραδόσεων και των συνολικών παραδόσεων που υπάρχει κατά τη διάρκεια των δώδεκα μηνών της περιόδου από Ιουλίου 1977 μέχρι Ιουνίου 1980, κατά τους οποίους το ύψος της παραγωγής των τεσσάρων ομάδων ελασματοποιηθέντων προϊόντων ήταν το πιο υψηλό».

Το άρθρο 9 ορίζει:

«Στις επιχειρήσεις που υπερβαίνουν την ποσόστωση παραγωγής τους ή μέρος αυτής η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 7, παράγραφοι 2 και 3, δύναται να παραδοθεί εντός της κοινής αγοράς, θα επιβάλλεται πρόστιμο ανερχόμενο κατά γενικό κανόνα σε 75 ΕΝΜ ανά τόνο υπερβάσεως συνήθων χαλύβων και 150 ΕΝΜ ανά τόνο υπερβάσεως ειδικών χαλύβων ... Το ποσό αυτό αυξάνεται κατά 1 % για κάθε αρχόμενο μήνα καθυστερήσεως πληρωμής από την ημερομηνία που καθορίζεται στην απόφαση επιβολής.»

Τα άρθρα 10 ώς 13 επιβάλλουν στις επιχειρήσεις την υποχρέωση να δηλώνουν μηνιαίως στην Επιτροπή, κατά εργοστάσιο, από το μήνα Οκτώβριο 1980, την παραγωγή του ακατέργαστου χάλυβα και ελασματο-

ποιηθέντων προϊόντων, καθώς και την υποδιαίρεση των παραδόσεών τους μεταξύ των παραδόσεων εντός της κοινής αγοράς και των εξαγωγών προς τρίτες χώρες.

Τέλος, το άρθρο 14 επιτρέπει στην Επιτροπή να προσαρμόζει τις διατάξεις της εν λόγω αποφάσεως «εάν οι περιορισμοί παραγωγής ή παραδόσεως που επιβάλλονται από την παρούσα απόφαση και τα μέτρα εφαρμογής τους δημιουργούν για μια επιχείρηση εξαιρετικές δυσκολίες», εφόσον η συγκεκριμένη επιχείρηση προσφύγει στην Επιτροπή μαζί με όλα τα δικαιολογητικά τεκμήρια.

6) Η κατάσταση της εταιρείας Ferriere San Carlo, κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1980

Για το τρίμηνο αυτό η Επιτροπή καθόρισε, για την προσφεύγουσα επιχείρηση, ποσόστωση παραγωγής 5 792 τόνων χάλυβα για προϊόντα της ομάδας IV.

Όπως διαπιστώθηκε, η προσφεύγουσα υπερέβη κατά 2 007 τόνους αυτή την ποσόστωση παραγωγής.

Στη συνέχεια, με απόφαση της 13ης Αυγούστου 1982, η Επιτροπή επέβαλε στην εταιρεία Ferriere San Carlo πρόστιμο 165 570 ECU, αφού πρώτα δόθηκε στην εταιρεία η ευκαιρία να διατυπώσει τις παρατηρήσεις της, σύμφωνα με το άρθρο 36, πρώτη παράγραφος, της συνθήκης ΕΚΑΧ.

Β — Έγγραφη διαδικασία

Στις 17 Σεπτεμβρίου 1982 η εταιρεία Ferriere San Carlo άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της αποφάσεως της Επιτροπής, της 13ης Αυγούστου 1982.

Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά.

Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή και μετά από ακρόαση του γενικού εισαγγελέα το Δικαστήριο αποφάσισε την έναρξη της προφορικής διαδικασίας χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Πάντως, το Δικαστήριο αποφάσισε να καλέσει τους διαδίκους να απαντήσουν πριν από την έναρξη της προφορικής διαδικασίας, στις ακόλουθες ερωτήσεις:

Α — Η *Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* καλείται να απαντήσει εγγράφως, πριν από την 1η Μαΐου 1983 στις ακόλουθες ερωτήσεις:

α) Γενικά στοιχεία

1. Η Επιτροπή καλείται να προσκομίσει τις κοινοποιήσεις προς την επιχείρηση Ferriere San Carlo SpA με τις οποίες καθορίζονται οι ποσοστώσεις παραγωγής της από το τέταρτο τρίμηνο του 1980 ώς το τέταρτο τρίμηνο του 1981.

2. Η Επιτροπή καλείται να προσκομίσει τις δηλώσεις που έλαβε από την επιχείρηση σχετικά με την παραγωγή ελασματοποιηθέντων προϊόντων κατά τα τρίμηνα αυτά ή, αν δεν υπάρχουν δηλώσεις, κάθε στοιχείο σχετικό με την παραγωγή χάλυβα της επιχειρήσεως αυτής, κατά την εν λόγω περίοδο, του οποίου έλαβε γνώση η Επιτροπή.

β) Επ' αυτής της ίδιας της αρχής της παραβάσεως

3. Η Επιτροπή αναφέρει (ανταπάντηση, σελίδα 3, παράγραφος 3) ότι πληροφόρησε τις επιχειρήσεις βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, πριν από τις 7 Οκτωβρίου 1980, ότι επρόκειτο να θέσει σε εφαρμογή από την 1η Οκτωβρίου 1980 σύστημα ποσοστώσεων παραγωγής χάλυβα. Καλείται να προσκομίσει κάθε χρήσιμο σχετικό στοιχείο και έγγραφο.

4. Παραδέχεται η Επιτροπή ότι η εταιρεία είχε εξαντλήσει και μάλιστα υπερβεί την ποσόστωση παραγωγής που της είχε χορηγηθεί για το τέταρτο τρίμηνο του 1980 κατά το χρόνο της θέσεως σε ισχύ της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ (δημοσιεύτηκε στην ΕΕ της 31. 10. 1980) και ότι, στη συνέχεια, η επιχείρηση έπαυσε προσωρινά κάθε δραστηριότητα το Νοέμβριο και Δεκέμβριο

1980 ώστε να μη μεγαλώσει την εν λόγω υπέρβαση της ποσόστωσης;

γ) Επί της εφαρμογής των εννοϊκών προσαρμογών που προβλέπουν οι διατάξεις της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ της 31ης Οκτωβρίου 1980

5. Η Επιτροπή καλείται να απαντήσει στο λόγο που προβάλλει η προσφεύγουσα ότι οι ποσοστώσεις που της χορηγήθηκαν δεν τροποποιήθηκαν παρά την αύξηση των δυνατοτήτων παραγωγής της (λόγος που αναπτύσσεται στο δικόγραφο της προσφυγής, σελίδα 2, πέμπτη παράγραφος, και επαναλαμβάνεται στην απάντηση, σελίδα 5), και συγκεκριμένα να διευκρινίσει αν η προσφεύγουσα εταιρεία της υπέβαλε αίτηση βάσει του άρθρου 4, παράγραφος 4, της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ (προσαρμογή της παραγωγής αναφοράς λόγω προγράμματος επενδύσεων δεόντως δηλωμένου);

6. Υπέβαλε η εταιρεία στην Επιτροπή αίτηση ζητώντας να εφαρμοστούν οι διατάξεις του άρθρου 14 της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ (προσαρμογή των διατάξεων της εν λόγω απόφασης σε περίπτωση που οι επιχειρήσεις αντιμετωπίζουν εξαιρετικές δυσκολίες);

δ) Επί του τρόπου υπολογισμού του προστίμου

7. Το άρθρο 9 της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ προβλέπει ότι το πρόστιμο ανέρχεται, κατά γενικό κανόνα, σε 75 ECU ανά τόνο υπέρβασης συνήθους χάλυβα. Υπάρχει πρακτική της Επιτροπής να προσαρμόζει το ύψος του προστίμου αναλόγως των «δυνατοτήτων συνεισφοράς» της επιχείρησης και ιδίως των εξαιρετικών δυσκολιών που αντιμετωπίζει ενδεχομένως;

8. Η Επιτροπή καλείται να απαντήσει στα αιτήματα της προσφεύγουσας όσον αφορά τον τρόπο υπολογισμού του προστίμου και συγκεκριμένα στα ακόλουθα σημεία:

— ο τρόπος υπολογισμού του προστίμου είναι ο ίδιος για τους παραγωγούς χάλυβα και για τους επιχειρηματίες που ασχολούνται μόνο με μεταποιήσεις;

— στην τελευταία αυτή περίπτωση, η Επιτροπή ερμηνεύει το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ κατά την έννοια ότι περιορίζει το ύψος του προστίμου στην προστιθέμενη αξία που συνεπάγεται η μεταποίηση;

— μπορεί η Επιτροπή να λάβει σαφή θέση επί του αιτήματος της εταιρείας περί μειώσεως του προστίμου από 125 570 ECU σε 56 775 ECU;

Β — Η *προσφεύγουσα* καλείται να απαντήσει εγγράφως πριν από την 1η Μαΐου 1983 στις ακόλουθες ερωτήσεις:

α) Γενικά στοιχεία

1. Η προσφεύγουσα καλείται να διευκρινίσει, προσκομίζοντας όλα τα δικαιολογητικά στοιχεία, την ακριβή φύση της δραστηριότητάς της, ιδίως κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1980, αναλύοντάς την ενδεχομένως κατά τομέα (παραγωγή, μεταποίηση ...).

2. Η εταιρεία καλείται να διευκρινίσει, για κάθε μήνα του έτους 1980, τις κατά τόνους ποσότητες προϊόντων της ομάδας IV που αναφέρεται στο άρθρο 2 της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ, τις οποίες παρήγαγε.

β) Επ' αυτής καθεαυτής της αρχής παράβασης

3. Η εταιρεία καλείται να προσκομίσει κάθε δικαιολογητικό στοιχείο προς στήριξη της άποψής της ότι είχε εξαντλήσει και μάλιστα υπερβεί την ποσόστωση που της χορηγήθηκε για το τέταρτο τρίμηνο του 1980, κατά το χρόνο της θέσης σε ισχύ της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ (δημοσιεύτηκε στην ΕΕ της 31. 10. 1980) και ότι, στη

συνέχεια, έπαυσε κάθε δραστηριότητα κατά το Νοέμβριο και Δεκέμβριο 1980 προκειμένου να μη μεγαλώσει την υπέρβαση της ποσόστωσης.

γ) Επί της εφαρμογής των ενωϊκών προσαρμογών που προβλέπει η απόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ

4. Η εταιρεία καλείται να διευκρινίσει λεπτομερώς κατά πόσο επέφερε αλλαγές στο παραγωγικό της δυναμικό και αν υπέβαλε σχετική αίτηση στην Επιτροπή υπό τις προϋποθέσεις της απόφασης 2794/80/ ΕΚΑΧ (άρθρο 4, παράγραφος 4);

5. Υπέβαλε η εταιρεία στην Επιτροπή αίτηση περί εφαρμογής των διατάξεων του άρθρου 14 της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ (προσαρμογή σε περίπτωση εξαιρετικών δυσκολιών);

δ) Επί του τρόπου περιορισμού του προστίμου

6. Η εταιρεία καλείται να προσκομίσει κάθε χρήσιμο στοιχείο που επιτρέπει τον υπολογισμό της προστιθέμενης αξίας (ανά τόνο) στα ελασματοποιηθέντα προϊόντα, την οποία είχαν ως συνέπεια οι δραστηριότητές της όσον αφορά τη μεταποίηση κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1980.

7. Η εταιρεία καλείται να προσκομίσει κάθε χρήσιμο στοιχείο που μπορεί να στηρίξει επακριβώς τον ισχυρισμό της ότι η καταβολή του προστίμου έχει γι' αυτή σοβαρές συνέπειες όπως παύση πληρωμών, κατάθεση ισολογισμού ...

Με διάταξη της 9ης Μαρτίου 1980, το Δικαστήριο, κατ' εφαρμογή του άρθρου 95, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού διαδικασίας, αποφάσισε να αναθέσει την υπόθεση στο πέμπτο τμήμα.

II — Αιτήματα των διαδίκων

Η *προσφεύγουσα* ζητεί από το Δικαστήριο:

α) κυρίως:

— να κρίνει αβάσιμη και, κατά συνέπεια, να ακυρώσει την απόφαση της 13ης Αυγούστου 1982·

β) επικουρικώς:

— στην περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ότι πρέπει να επιβληθούν κυρώσεις στην προσφεύγουσα, να μειώσει το πρόστιμο λαμβάνοντας υπόψη τους λόγους και τις εξηγήσεις που παρέσχε η καθής·

γ) να αποφανθεί κατά νόμο περί των δικαστικών εξόδων·

δ) με την απάντησή της, η προσφεύγουσα ζήτησε, επιπλέον, να της δοθούν «όροι και προθεσμίες», λαμβάνοντας υπόψη την οικονομική της κατάσταση και τη συγκυρία στον τομέα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα.

Η *Επιτροπή* ζητεί από το Δικαστήριο:

α) να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

β) να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

III — Ισχυρισμοί και επιχειρήματα των διαδίκων

Η *εταιρεία Ferriere San Carlo* αμφισβητεί τόσο το πρόστιμο κατ' αρχή όσο και το ύψος του.

Α — Επί του προστίμου κατ' αρχή

1. Ως προς το λόγο ακυρώσεως ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη, διότι δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η υπέρβαση των ποσοστώσεων που προσάπτεται στην προσφεύγουσα οφειλό-

ταν αποκλειστικά στην εξαγωγή 2 000 τόνων χάλυβα σε τρίτη χώρα (τη Λιβύη)

α) Η εταιρεία Ferriere San Carlo προβάλλει ότι η υπέρβαση της ποσόστωσης που της προσάπτεται οφείλεται αποκλειστικά στην εξαγωγή προς τη Λιβύη, στις 10 Νοεμβρίου και στις 4 Δεκεμβρίου 1980, δύο φορτίων 1 000 τόνων το καθένα.

Θεωρεί ότι δεν πρέπει να της προσάπτεται το γεγονός ότι υπερέβη την ποσόστωσή της παραδίδοντας εκτός Κοινότητας τις ποσότητες δύο παραγγελιών, τη στιγμή που οι κατά τόνο ποσότητες αυτές αντιστοιχούν ακριβώς στις κατά τόνο ποσότητες της υπέρβασης.

Η προσφεύγουσα προβάλλει ότι ναι μεν, όπως ισχυρίζεται η Επιτροπή, η συνθήκη ΕΚΑΧ δεν υποχρεώνει αυτή την τελευταία να εξαιρεί από το σύστημα των ποσοστώσεων ορισμένα τμήματα της παραγωγής που προορίζονται για εξαγωγή, πλην όμως η συνθήκη δεν υποχρεώνει την Επιτροπή ούτε να επιβάλει κυρώσεις σε μια επιχείρηση που προέβη σε εξαγωγές εκτός της ΕΟΚ, τη στιγμή μάλιστα που ενεργώντας έτσι, η προσφεύγουσα συμμορφώθηκε προς το πνεύμα της συνθήκης όπως προκύπτει από τα άρθρα 3 και 4, χωρίς, επιπλέον, να βλάψει καθόλου τους εγκατεστημένους στα κράτη μέλη ανταγωνιστές της.

β) Η Επιτροπή επισημαίνει, κατά πρώτο, ότι η έννοια της παραδόσεως είναι άσχετη με την έννοια της παραγωγής.

Συγκεκριμένα, κατά την άποψη της Επιτροπής, κάθε περιορισμός της παραγωγής επηρεάζει συγχρόνως και τις δυνατότητες πωλήσεων στην κοινοτική αγορά και τις δυνατότητες εξαγωγής.

Έτσι, η συνθήκη ΕΚΑΧ δεν επιβάλλει στην Επιτροπή την υποχρέωση να εξαιρεί από το σύστημα των ποσοστώσεων ορισμένα μέρη της παραγωγής που προορίζονται για εξαγωγή.

Όπως δέχτηκε το Δικαστήριο με την απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982 στην υπόθεση 119/81, Klöckner-Werke AG, το κατά πόσο πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το εξωτερικό εμπόριο εξαρτάται αποκλειστικά από την κρίση της Επιτροπής που πρέπει να λαμβάνει υπόψη σχετικώς, τόσο τις ιδιαίτερες ανάγκες της κοινοτικής αγοράς σιδήρου και χάλυβα όσο και τα συμφέροντα της Κοινότητας στις σχέσεις της με τις τρίτες χώρες.

Όπως παρατηρεί, κατά δεύτερο λόγο, η Επιτροπή, ποτέ δεν ανέφερε ότι η εξαγωγή προς τη Λιβύη συνιστά το αντικείμενο της υπέρβασης. Συγκεκριμένα, παρατηρεί ότι οι υπηρεσίες της διαπίστωσαν απλώς ότι η προσφεύγουσα εταιρεία είχε υπερβεί την ποσόστωση που της είχε χορηγηθεί για το τέταρτο τρίμηνο του 1980, το δε γεγονός ότι η προσφεύγουσα επιδιώκει να δικαιολογήσει την υπέρβαση αυτή επικαλούμενη μια εξαγωγή του ίδιου ύψους προς τη Λιβύη δεν επηρεάζει το βάσιμο της προσβαλλόμενης απόφασης.

2. Ως προς το λόγο ακυρώσεως που στηρίζεται στην παρά το νόμο αναδρομική ισχύ της απόφασης 2794/80/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, βάσει της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 13ης Αυγούστου 1983.

α) Η εταιρεία Ferriere San Carlo υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ελαττωματική λόγω παράνομης αναδρομικότητας για δύο λόγους:

— το πρώτο φορτίο 1 000 τόνων που απεστάλη στη Λιβύη στις 10 Νοεμβρίου 1980 αφορούσε μια παραγγελία που είχε γίνει στις 7 Οκτωβρίου 1980, δηλαδή πριν από τη θέση σε ισχύ της απόφασης 2794/80, η οποία δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 31 Οκτωβρίου 1980.

— κακώς ελήφθη υπόψη κατά τον υπολογισμό της υπέρβασης η παραγωγή των

τριών τελευταίων μηνών του έτους 1980, ενώ κανονικά, η παραγωγή του Οκτωβρίου και οι παραγγελίες που είχαν γίνει δεκτές πριν από τις 31 αυτού του μήνα δεν έπρεπε να υπολογιστούν. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή οφείλει να παραιτηθεί τουλάχιστο από το μισό της προσαπτόμενης υπέρβασης.

6) Η Επιτροπή υποστηρίζει στην αντίκρουσή της ότι η απόφαση 2794/80 είχε εφαρμογή ακόμη και στις συμβατικές σχέσεις που βρίσκονταν στο στάδιο της εκτέλεσης και ότι οι δύο παραδόσεις της προσφεύγουσας προς τη Λιβύη δεν μπορούσαν να εξαιρεθούν από τον κανόνα αυτό.

Με την ανταπάντησή της η Επιτροπή προβάλλει ότι, λόγω της επιδείνωσης της αγοράς χάλυβα ήταν ανάγκη να εφαρμοστεί το σύστημα των ποσοστώσεων το γρηγορότερο δυνατό και να αποφευχθεί η δυνατότητα να επωφεληθούν ορισμένες επιχειρήσεις από την ασυνήθιστη αύξηση της παραγωγής τους κατά το μήνα Οκτώβριο 1980.

Βεβαιώνει δε ότι είχε πληροφορήσει τις επιχειρήσεις για την ανάγκη αυτή πριν από τις 7 Οκτωβρίου 1980, ημερομηνία κατά την οποία το Συμβούλιο επελήφθη της υποθέσεως.

Εν πάση περιπτώσει, η Επιτροπή αναφέρει ότι οι επιχειρήσεις ενημερώθηκαν επίσημα για το ότι προετοίμαζε, βάσει του άρθρου 58 της συνθήκης, τη θέσπιση συστήματος τριμηνιαίων ποσοστώσεων παραγωγής για κάθε επιχείρηση της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα και ότι οι ποσοστώσεις αυτές θα αφορούσαν και το τέταρτο τρίμηνο του 1980 είτε με την απόφαση 2613/80/ΕΚΑΧ, της 10ης Οκτωβρίου 1980 είτε με την ανακοίνωση της Επιτροπής προς τις κοινοτικές επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα, της 11ης Οκτωβρίου 1980.

Η Επιτροπή προσθέτει ότι δεν υπάρχει παράνομη αναδρομικότητα της απόφασης 2794/80 διότι το γεγονός ότι καθόρισε τις τριμηνιαίες ποσοστώσεις από την 1η Οκτωβρίου 1980 αποτελούσε τεχνική αναγκαιότητα ώστε να μπορέσουν οι επιχειρήσεις να προσαρμόσουν καλύτερα τα προγράμματα παραγωγής τους λαμβάνοντας υπόψη τη συνήθεια στη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα να καθορίζεται η παραγωγή βάσει τριμηνιαίων προγραμμάτων και να καταρτίζονται οι ισολογισμοί κατά ηλιακό έτος.

Επιπλέον, για να αρθούν οι δυσμενείς συνέπειες που θα είχε ενδεχομένως η απόφαση αυτή για τις επιχειρήσεις, προβλέπεται στο άρθρο 14 η δυνατότητα για την Επιτροπή να προσαρμόζει τις διατάξεις της σε περίπτωση που η συγκεκριμένη επιχείρηση αντιμετωπίζει εξαιρετικές δυσκολίες.

Η προσφεύγουσα εταιρεία δεν έκανε χρήση αυτής της δυνατότητας και η παράλειψή της αυτή, για την οποία δεν βαρύνονται οι υπηρεσίες της Επιτροπής, δεν μπορεί να μετριάσει την ευθύνη της.

3. Ως προς το λόγο ακυρότητας που στηρίζεται στο ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει στα άρθρα 3, 4 και 33 της συνθήκης ΕΚΑΧ και στο άρθρο 14 της απόφασης 2794/80

α) Η εταιρεία Ferriere San Carlo φρονεί ότι δεν προξένησε καμία ζημία στις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες εντός της ΕΟΚ παραδίνοντας το, σε σχέση με τις προσοστώσεις της, υπερβάλλον της παραγωγής της εκτός της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας.

Η απόφαση, με την οποία της επεβλήθη πρόστιμο δεν έλαβε υπόψη το γεγονός αυτό και κατά τούτο δεν εφάρμοσε ορθά τις παραπάνω διατάξεις. Η προσφεύγουσα εταιρεία υποστηρίζει ότι, αν ληφθεί υπόψη η διατύπωση των άρθρων 3 και 4 της

συνθήκης ΕΚΑΧ, δεν έπρεπε να της επιβληθούν κυρώσεις αλλά να της δοθούν συγχαρητήρια, επειδή εφάρμοσε ορθά τις αρχές που ακολουθεί η Επιτροπή και έχει επιβεβαιώσει το Δικαστήριο.

Κατά τη γνώμη της, το γεγονός ότι της επιβλήθηκαν κυρώσεις, επειδή παρέδωσε 2 000 τόνους από την παραγωγή της εκτός της ΕΟΚ καταλήγει σε ένα από τα δύο παρακάτω αποτελέσματα:

— είτε εξουδετερώνεται το ευεργέτημα της παράδοσης, μέσω προστίμου που αποβαίνει σε όφελος των μη αποδοτικών επιχειρήσεων χάρη στις επιδοτήσεις που τους χορηγούνται·

— είτε μια τρίτη χώρα επωφελείται από την απαγόρευση της παραδόσεως.

Και στις δύο περιπτώσεις, η προσφεύγουσα εταιρεία θεωρεί ότι γίνεται σε βάρος της διάκριση αντίθετη προς το πνεύμα και το γράμμα των άρθρων 3 και 4 της συνθήκης.

6) Η Επιτροπή φρονεί, κατά πρώτο, ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως αποτελεί, γενικώς, επανάληψη του πρώτου λόγου ακυρώσεως που αναλύεται παραπάνω, δεδομένου ότι στηρίζεται κυρίως στη φερόμενη νομιμότητα της εξαγωγής του πλεονάζοντος εμπορεύματος σε τρίτες χώρες. Κατά συνέπεια, παραπέμπει στην απάντησή της στο σημείο αυτό.

Δεύτερο, όσον αφορά τη φερόμενη παράβαση των άρθρων 3 και 4 της συνθήκης ΕΚΑΧ, αναφέρει ότι τα άρθρα αυτά αποτελούν πράγματι μέρος της γενικής περιγραφής των στόχων της Κοινότητας, προσδιορίζοντας περισσότερους από δέκα διαφορετικούς στόχους. Είναι αδύνατο να επιδιώκεται ταυτόχρονα η επίτευξη όλων αυτών των στόχων και, επομένως, είναι ανάγκη να γίνεται επιλογή μεταξύ τους, κυρίως σε περίοδο κρίσεως που δικαιολογεί τη θέσπιση εξαιρετικών μέτρων.

Στο πλαίσιο της επιλογής αυτής και του αναγκαίου συνδυασμού των διαφόρων αυτών στόχων, η Επιτροπή, σύμφωνα με την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου έχει ευρεία διακριτική ευχέρεια ως προς την κατάταξη των στόχων της συνθήκης και την επιλογή αυτών που θεωρεί ότι έχουν προτεραιότητα.

Εν προκειμένω, το σύστημα των ποσοστώσεων ευνοεί σαφώς την επίτευξη των θεμελιωδών στόχων, διότι καθιστά δυνατή την προσαρμογή της παραγωγής προς τη ζήτηση και διότι αποβλέπει να προλάβει τις ακόμα σοβαρότερες οικονομικές και κοινωνικές δυσκολίες που θα μπορούσαν να προκύψουν από τη διατάραξη της ισορροπίας μεταξύ προσφοράς και ζητήσεως των προϊόντων για τα οποία πρόκειται.

Τρίτον, όσον αφορά τη φερόμενη παράβαση του άρθρου 33 της συνθήκης ΕΚΑΧ και του άρθρου 14 της αποφάσεως 2794/80, η Επιτροπή φρονεί ότι τα σκέλη αυτού του λόγου ακυρώσεως είναι τόσο ασαφώς διατυπωμένα ώστε αδυνατεί να δώσει συγκεκριμένη απάντηση.

Τέταρτον, η Επιτροπή αμφισβητεί την αιτίαση της ύπαρξης διακρίσεως που προβάλλει η προσφεύγουσα εταιρεία και αναφέρει ότι το ποσό των προστίμων δεν περιέρχεται σε μη αποδοτικές επιχειρήσεις, ενώ είναι ανακριβές το ότι τρίτες χώρες επωφελούνται από την απαγόρευση παραδόσεων, δεδομένου ότι δεν υπάρχει τέτοια απαγόρευση.

Στην πραγματικότητα, υποστηρίζει η καθής, τότε μόνο θα υπήρχε διάκριση αν η Επιτροπή δεν είχε υποβάλει στο σύστημα των ποσοστώσεων τις επιχειρήσεις για τις παραδόσεις τους εκτός της κοινής αγοράς, διότι τότε οι επιχειρήσεις αυτές θα είχαν αδικαιολόγητο πλεονέκτημα έναντι εκείνων που περιορίζουν τις εργασίες του εντός της Κοινότητας.

4. Όσον αφορά το λόγο ακυρώσεως που αντλείται από το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση κακώς προσάπτει στην προσφεύγουσα εταιρεία ότι δεν προέβη στις δηλώσεις που προβλέπουν τα άρθρα 10 και 14 της αποφάσεως 2794/80

α) Η εταιρεία Ferriere San Carlo προβάλλει ότι αποτελεί μικρή επιχείρηση οικογενειακού χαρακτήρα και επειδή αγνοούσε τις πολυάριθμες ρυθμίσεις που έχουν θεσπιστεί με τις οδηγίες ΕΚΑΧ, παρέλειψε, τελείως καλόπιστα, να προβεί στις δηλώσεις που απαιτούνται με το άρθρο 10 επ. της αποφάσεως 2794/80, τη στιγμή μάλιστα που θεωρούσε ότι οι ποσότητες των προϊόντων που εξάγονται σε τρίτες χώρες δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των ποσοστώσεων.

6) Η Επιτροπή φρονεί ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως στερείται νομικής και πραγματικής βάσεως.

Νομικής, διότι, κατά τεκμήριο, κανείς δεν αγνοεί το νόμο, τη στιγμή μάλιστα που υπήρξε εκτενής πληροφόρηση ως προς τη θέσπιση του συστήματος των ποσοστώσεων παραγωγής χάλυβα. Πραγματικής, διότι η επιχείρηση μπορούσε εύκολα να έρθει σε επαφή με τις υπηρεσίες της Επιτροπής και να λάβει όλες τις αναγκαίες πληροφορίες.

5. Ως προς το λόγο ακυρώσεως που αντλείται από το ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη, καθόσον δεν έλαβε υπόψη τη συμπεριφορά που υπέδειξε η προσφεύγουσα εταιρεία μετά την 31η Οκτωβρίου 1980

α) Η εταιρεία Ferriere San Carlo αναφέρει ότι έκλεισε προσωρινά τη διοτεχνία της κατά τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο του 1980, για να μην υπερβεί τις ποσοστώσεις παραγωγής που της είχαν επιβληθεί.

Κατά τη γνώμη της, αυτό αποτελεί μια ακόμη απόδειξη της καλής της πίστεως και της φροντίδας της, αφού εκτέλεσε τις παραγγελίες που είχε δεχτεί από τρίτες χώρες, να μην υπερβεί τις ποσοστώσεις που της είχαν καθοριστεί.

6) Η Επιτροπή αναφέρει, ως προς αυτή, ότι το σύστημα που έχει θεσπιστεί είναι ένα σύστημα τριμηνιαίων ποσοστώσεων, το οποίο προβλέπει μεν τη δυνατότητα μεταθέσεως μέρους της ποσοστώσεως σε περίοδο επόμενη εκείνης την οποία αφορά, δεν επιτρέπει όμως το αντίθετο.

Επομένως, η ενδεχόμενη μείωση της παραγωγής που πραγματοποίησε η επιχείρηση κατά το επόμενο τρίμηνο δεν επηρεάζει καθόλου τη νομιμότητα της αποφάσεως, με την οποία επιβλήθηκε το πρόστιμο.

6. Ως προς το λόγο ακυρώσεως που αντλείται από το ότι οι ποσοστώσεις που καθορίστηκαν για την προσφεύγουσα δεν τροποποιήθηκαν παρά την αύξηση των δυνατοτήτων παραγωγής της

α) Η εταιρεία Ferriere San Carlo αναφέρει ότι εγκατέστησε ένα νέο έλαστρο, αφού προηγουμένως πληροφόρησε την Επιτροπή και αφού υπέστη, σχετικώς, τρεις ελέγχους.

Το νέο αυτό έλαστρο είχε ως αποτέλεσμα τη σημαντική αύξηση και ορθολογική οργάνωση της παραγωγής της. Έτσι, η προσφεύγουσα εταιρεία φρονεί ότι τελούσε υπό τις προϋποθέσεις που προβλέπουν το άρθρο 14 της αποφάσεως 2794/80, τα άρθρα 13 και 14 της αποφάσεως 1831/81/ ΕΚΑΧ, της Επιτροπής, της 24ης Ιουνίου 1981 και τα άρθρα 14 και 15 της αποφάσεως 1696/82/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1982.

6) Η Επιτροπή δεν απάντησε σ' αυτό το λόγο ακυρώσεως.

7. Ως προς το λόγο ακυρώσεως που αντλείται από το ότι η Επιτροπή κακώς προσάπτει στην προσφεύγουσα υπέρβαση 142 τόνων κατά το τρίτο τρίμηνο του 1981

α) Η εταιρεία Ferriere San Carlo αναφέρει ότι η υπέρβαση αυτή αποτελεί συνέπεια της αυξήσεως των δυνατοτήτων παραγωγής της σε σχέση με τις ποσοστώσεις που της είχαν καθοριστεί βάσει των προηγουμένων της δυνατοτήτων πραγματικής παραγωγής.

Με τα αιτήματά της υπό την τελική τους μορφή, η προσφεύγουσα εταιρεία αναφέρει ότι το ζήτημα της υπερβάσεως που της προσάπτεται λύθηκε με τη χορήγηση νέων ποσοστώσεων και ότι επαφίεται στην κρίση του Δικαστηρίου ως προς το σημείο αυτό.

6) Η Επιτροπή θεωρεί ότι αυτός ο λόγος ακυρώσεως δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη, δεδομένου ότι αφορά περιστατικά άσχετα με την προσβαλλόμενη απόφαση, στα οποία δεν αναφέρεται η προκειμένη διαφορά.

Β — Επί του ποσού του προστίμου

1. Επί των επιπτώσεων του επίδικου προστίμου

α) Η εταιρεία Ferriere San Carlo υποστηρίζει ότι η καταβολή του προστίμου που της επιβλήθηκε θα την ανάγκαζε να κλείσει τα εργαστήριά της και να απολύσει τα 30 μέλη του προσωπικού της.

Προσθέτει ότι επειδή τα κεφάλαιά της είναι μικρά, ενώ τα χρέη της μεγάλα, η καταβολή του επίδικου προστίμου θα συνεπαγόταν πτώχευση.

6) Η Επιτροπή παρατηρεί ότι ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι οι δυσκολίες που προβάλλει η εταιρεία είναι πραγματικές, η οικονομική κατάσταση της επιχειρήσεως δεν μπορεί να την εμποδίσει να επιβάλει πρόστιμο προκειμένου να επιτύχει την τήρηση της αποφάσεώς της, ενόψει της σοβαρότητας της καταστάσεως της αγοράς χάλυβα εντός της Κοινότητας.

2. Επί του τρόπου υπολογισμού του προστίμου

α) Η εταιρεία Ferriere San Carlo εφιστά την προσοχή του Δικαστηρίου στο μέγεθος του προστίμου που της επιβλήθηκε και που στηρίζεται σε κατ' αποκοπή εκτίμηση 82,5 ECU ανά τόνο υπέρβασης.

Παρατηρεί, όμως ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 58 της συνθήκης, το πρόστιμο μπορεί κατά ανώτατο όριο να είναι ίσο προς την αξία των ποσοτήτων που παρήχθησαν αντικανονικά.

Επομένως, στην περίπτωση που το Δικαστήριο κρίνει ότι το πρόστιμο είναι βάσιμο καταρχήν, πρέπει να υπολογιστεί εκ νέου βάσει των εξής στοιχείων:

— ποσότητα υπερβάσεως μόνο 1 000 τόνοι·

— περιορισμός του ύψους του προστίμου στα κέρδη που πραγματοποιήθηκαν επί των 1 000 τόνων της υπερβάσεως, δηλαδή σε 56 775 ECU αντί των 165 570 ECU που αντιπροσωπεύει το επιβληθέν πρόστιμο.

— τόκοι προς 1 % μηνιαίως από τις 25 Οκτωβρίου 1982.

6) Η Επιτροπή φρονεί ότι η προσφεύγουσα εταιρεία, χρησιμοποιώντας την έκφραση «αξία των ποσοτήτων που παρήχθησαν αντικανονικά», προσπαθεί να επιτύχει μείωση του προστίμου υποστηρίζοντας ότι το κέρδος από το εμπόρευμα που εξήχθη στη Λιβύη ήταν μικρότερο από 82,5 ECU ανά τόνο, ποσό το οποίο ελήφθη ως βάση του επιβληθέντος προστίμου.

Ως προς το συγκεκριμένο αυτό στοιχείο, η Επιτροπή περιορίζεται να παρατηρήσει ότι βάσει της δικογραφίας δεν είναι σε θέση να γνωρίζει ποιο ήταν πράγματι το περιθώριο κέρδους της επιχειρήσεως στην εν λόγω αγορά.

Εν πάση περιπτώσει, υποστηρίζει ότι το πραγματικό πρόβλημα δεν τίθεται σ' αυτό το πλαίσιο. Κατά την Επιτροπή, το γεγονός ότι η επιχείρηση προσπαθεί να δικαιολογήσει την υπέρβαση επικαλούμενη εξαγωγή του ίδιου ύψους προς τη Λιβύη δεν σημαίνει ότι το ποσό του προστίμου έπρεπε να λάβει υπόψη την αξία αυτής της εξαγωγής, προκειμένου να υπολογιστεί η αξία των ποσοτήτων που παρήχθησαν αντι-

κανονικά σύμφωνα με το άρθρο 58 της συνθήκης.

Η Επιτροπή φρονεί ότι δεν μπορεί παρά να επιβάλει κυρώσεις για την υπέρβαση.

Τέλος, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η έκφραση «αξία των ποσοτήτων που παρήχθησαν αντικανονικά» κατά την έννοια του άρθρου 58 της συνθήκης, σημαίνει την αξία πωλήσεως, δηλαδή την τιμή πωλήσεως του εμπορεύματος και όχι το περιθώριο κέρδους, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα.

Επομένως, υποστηρίζει η Επιτροπή, τότε μόνο θα είχε γίνει κακή εκτίμηση του άρθρου 58 της συνθήκης αν το ποσό του προστίμου ήταν ανώτερο της τιμής πωλήσεως, πράγμα που δεν συμβαίνει εν προκειμένω.

Γ — Επί των αιτημάτων περί χορηγήσεως προθεσμιών

1. Η εταιρεία Ferriere San Carlo υποστηρίζει ότι αν το Δικαστήριο θεωρήσει ότι πρέπει να επικυρώσει το πρόστιμο που της επιβλήθηκε, θα πρέπει να ορίσει «εύλογους όρους και προθεσμίες», όπως έγινε στο παρελθόν, δηλαδή:

— 15 ετών μαζί με τόκους σύμφωνα με τις συνήθειες και τους νόμους που ισχύουν στην Benelux και όπως προβλέπονται από την απόφαση της 13ης Αυγούστου 1982.

2. Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι δέχτηκε ποτέ στο παρελθόν τέτοιες προθεσμίες καταβολής με επιτόκια που υπολογίζονται κατ' αυτό τον τρόπο.

Αναφέρει ότι επί του παρόντος οι προθεσμίες καταβολής χορηγούνται βάσει μιας αποφάσεως της Επιτροπής της 5ης Απριλίου 1977 που επιτρέπει προθεσμία 12 μηνών κατά ανώτατο όριο μαζί με τραπεζικούς τόκους.

IV — Απαντήσεις των διαδίκων στις ερωτήσεις που έθεσε το Δικαστήριο

Α — Απαντήσεις της Επιτροπής

— *Ερώτηση α) — 1. και α) — 2:* Η Επιτροπή προσκόμισε τα έγγραφα και τις δηλώσεις που της ζητήθηκαν.

— *Ερώτηση β) — 3:* Η Επιτροπή προσκομίζει αντίγραφα δύο πρακτικών των συνόδων που είχε με τους ανεξάρτητους ιταλούς παραγωγούς στις 4 και στις 17 Οκτωβρίου 1980, προκειμένου να τους ενημερώσει για την εφαρμογή ενός συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής χάλυβα.

— *Ερώτηση β) — 4:* Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η επιχείρηση δεν είχε εξαντλήσει ή υπερβεί την ποσόστωσή της παραγωγής κατά την ημερομηνία ενάρξεως ισχύος της αποφάσεως 2794/80, δηλαδή στις 31 Οκτωβρίου 1980. Συγκεκριμένα, κατά το τελευταίο τρίμηνο του 1980 η παραγωγή της επιχειρήσεως ήταν η ακόλουθη: Οκτώβριος: 3 166 τόνοι· Νοέμβριος: 2 194 τόνοι· Δεκέμβριος: 2 439 τόνοι, δηλαδή συνολικά 7 798 τόνοι. Από το γεγονός ότι η ποσόστωση που είχε καθοριστεί για το τέταρτο αυτό τρίμηνο και είχε κοινοποιηθεί στην επιχείρηση την 1η Νοεμβρίου 1980 ήταν 5 733 τόνοι, προκύπτει, όχι μόνο ότι η παραγωγή συνεχίστηκε το Νοέμβριο και το Δεκέμβριο, αλλά και ότι η υπέρβαση πραγματοποιήθηκε από το Δεκέμβριο και μετά.

— *Ερώτηση γ) — 5:* Η Επιτροπή επισημαίνει ότι κατά τη διάρκεια ελέγχου που έγινε στις 5 Φεβρουαρίου 1981 στις εγκαταστάσεις της εταιρείας Ferriere San Carlo, δεν διαπιστώθηκε καμιά μετατροπή των εγκαταστάσεων. Με επιστολή της 2ας Ιουνίου 1981 η επιχείρηση γνωστοποίησε στην Επιτροπή, κατά τρόπο τελείως γενικό, ότι είχε προβεί στη βελτίωση αυτή των εγκαταστάσεών της και ότι ζητούσε, κατά συνέπεια, να προσαρμοστούν οι ποσοστώσεις της κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 4, της αποφάσεως 2794/80.

Η αίτηση αυτή επαναλήφθηκε και διευκρινίστηκε με τηλετύπημα της 22ας Ιουλίου 1981, με το οποίο η San Carlo γνωστοποίησε στην Επιτροπή *την πρόθεσή της να προβεί* στη μετατροπή των εγκαταστάσεών της *κατά τον Αύγουστο του 1981.*

Στη συνέχεια, οι υπηρεσίες της Επιτροπής απήντησαν με έγγραφο της 7ης Αυγούστου 1981, ζητώντας πρόσθετες πληροφορίες ενόψει ενδεχομένης εφαρμογής του άρθρου 13 της αποφάσεως 1831/81/ΕΚΑΧ, δεδομένου ότι επρόκειτο για νέα επένδυση που θα άρχιζε να λειτουργεί μετά τον Ιούλιο 1981.

Με επιστολή της 22ας Σεπτεμβρίου 1981, η San Carlo διευκρίνισε ότι οι μετατροπές αυτές αποτελούσαν το πρώτο στάδιο ενός σχεδίου εκσυγχρονισμού που θα ολοκληρωνόταν το Δεκέμβριο του 1981.

Έγινε τότε νέος έλεγχος στις 21 Οκτωβρίου 1981, με τον οποίο διαπιστώθηκε ότι δεν επρόκειτο για νέο έλαστρο ούτε για εργασίες που συνεπάγονταν τουλάχιστο διπλασιασμό της προηγούμενης ικανότητας παραγωγής, πράγμα που απέκλειε τη δυνατότητα χορηγήσεως συμπληρωματικών ενισχύσεων, βάσει του άρθρου 13 της αποφάσεως 1831/81.

Για τους λόγους αυτούς, κοινοποιήθηκε στην επιχείρηση αρνητική απόφαση στις 27 Ιανουαρίου 1982.

Στις 24 Σεπτεμβρίου 1982, η San Carlo γνωστοποίησε στην Επιτροπή ότι οι εργασίες αντικαταστάσεως των παλαιών εγκαταστάσεων έλαβαν μεγαλύτερη έκταση από την προβλεπόμενη και ότι συνεχίστηκαν μέχρι τον Απρίλιο του 1982.

Υπό τις συνθήκες αυτές, η Επιτροπή προέβη σε νέο έλεγχο, στις 26 Οκτωβρίου 1982, με τον οποίο διαπιστώθηκε ότι οι μετατροπές είχαν γίνει μεταξύ Αυγούστου 1981 και Φεβρουαρίου 1982 και ότι η ικανότητα παραγωγής είχε υπερδιπλασιαστεί με τις εργασίες αυτές.

Κατά συνέπεια, έγινε προσαρμογή των ποσοστώσεων *από το τέταρτο τρίμηνο του 1981* κατ' εφαρμογή του άρθρου 13 της αποφάσεως 1831/81, η απόφαση δε αυτή κοινοποιήθηκε στην επιχείρηση στις 22 Νοεμβρίου 1982.

— *Ερώτηση γ) — 6:* Η Επιτροπή αναφέρει ότι η επιχείρηση ουδέποτε υπέβαλε αίτηση περί εφαρμογής του άρθρου 14 της αποφάσεως 2794/80/ΕΚΑΧ.

— *Ερώτηση δ) — 7, και δ) — 8, εδάφια 1 και 2:* Οι σχετικές απαντήσεις της Επιτροπής ταυτίζονται απόλυτα με τις απαντήσεις της στις ερωτήσεις υπό στοιχεία δ) — 6 και 7, πρώτο και δεύτερο εδάφιο, που της είχαν τεθεί, στο πλαίσιο της υποθέσεως 234/82 (Ferriere di Roè Volciano).

— *Ερώτηση δ) — 8, τρίτο εδάφιο:* Η Επιτροπή φρονεί ότι το κριτήριο της προστιθεμένης αξίας ή του περιθωρίου κέρδους φαίνεται ότι δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί και υποστηρίζει ότι αυτό αποδεικνύεται από το παράδειγμα της εταιρείας San Carlo.

Κατά την άποψή της, η αντίδικος χρησιμοποιεί ως κριτήριο το ποσό των 75 000 λιρών ανά τόνο, παραπέμποντας στο υπόμνημά της στην υπόθεση Roè Volciano.

Όμως, στην περίπτωση αυτή το ποσό αυτό δικαιολογείται από το ότι η Roè Volciano ασχολείται μόνο με μεταποιήσεις για λογαριασμό τρίτων.

Δεδομένου ότι η εταιρεία Ferriere San Carlo δεν πληροί καμιά από τις προϋποθέσεις αυτές, η Επιτροπή φρονεί ότι το ποσό που προτείνει η εταιρεία, όσον αφορά το ύψος του προστίμου που έπρεπε να της επιβληθεί, στερείται οποιασδήποτε οικονομικής βάσεως.

Β — Απαντήσεις της εταιρείας Ferriere San Carlo

Ουσιαστικά, η εταιρεία αυτή δεν απάντησε στις επτά ερωτήσεις που της έθεσε το Δικαστήριο.

— Αρχικά, προσκόμισε, χωρίς κανένα σχόλιο, έναν κατάλογο των εγγράφων που περιήλθαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 19 Απριλίου 1983 (13 έγγραφα που αποτελούν κυρίως περιλήψεις ημερησίων δηλώσεων παραγωγής, τηλετυπήματα, τιμολόγια, έγγραφα της Επιτροπής και τα πρακτικά ενός ελέγχου που έκαναν οι ελεγκτές της εταιρείας).

— Στη συνέχεια, η εταιρεία Ferriere San Carlo κατέθεσε ένα έγγραφο, το οποίο πρωτοκολλήθηκε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 25 Απριλίου 1983 και με το οποίο διευκρινίζεται σε ποια από τα ερωτήματα που έθεσε το Δικαστήριο αναφέρεται καθένα από τα έγγραφα που είχαν προηγουμένως προσκομιστεί στο Δικαστήριο.

V — Προφορική διαδικασία

Η προσφεύγουσα, εκπροσωπούμενη από το δικηγόρο Fabrizio Massoni, και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Sergio Fabro, αγόρευσαν κατά τη συνεδρίαση της 21ης Σεπτεμβρίου 1983.

Ο γενικός εισαγγελέας ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 26ης Οκτωβρίου 1983.

Σκεπτικό

1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 17 Σεπτεμβρίου 1982, η εταιρεία Ferriere San Carlo άσκησε, δυνάμει του άρθρου 36, δεύτερη παράγραφος, της συνθήκης ΕΚΑΧ, προσφυγή κατά της αποφάσεως της Επιτροπής, της 13ης Αυγούστου 1982, με την οποία της επιβλήθηκε πρόστιμο κατ' εφαρμογή του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ καθώς και της γενικής αποφάσεως 2794/80 ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 31ης Οκτωβρίου 1980, περί καθορισμού συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής χάλυβα για τις επιχειρήσεις της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα (ΕΕ ειδ. έκδ. 13/010, σ. 50).

2 Με την προσβαλλόμενη απόφαση διαπιστώνεται ότι η προσφεύγουσα υπερέβη κατά 2 007 τόνους την ποσόστωση παραγωγής 5 792 τόνων που της είχε χορηγήσει η Επιτροπή για το τέταρτο τρίμηνο του 1980, για τα προϊόντα της ομάδας IV, κατά παράβαση της παραπάνω αποφάσεως 2794/80. Διαπιστώνοντας έτσι ότι η παραγωγή της προσφεύγουσας εταιρείας υπερέβη την ποσόστωση που είχε χορηγηθεί κατά περισσότερο από 10 %, επιβάλλει στην εταιρεία San Carlo, κατ' εφαρμογή της πρώτης και της δεύτερης παραγράφου του άρθρου 9 της παραπάνω γενικής αποφάσεως, πρόστιμο 2 007 × 82,5 = 165 570 ECU.

3 Με την παρούσα προσφυγή, η προσφεύγουσα εταιρεία ζητεί, κυρίως, την ακύρωση της επίδικης απόφασης, με την οποία καθορίστηκε το πρόστιμο, επικουρικώς δε τη μείωση του προστίμου και, τέλος, τη χορήγηση από το Δικαστήριο «όρων και προθεσμιών» λαμβάνοντας υπόψη και την οικονομική της κατάσταση και τη συγκυρία στον τομέα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα.

Επί του αιτήματος περί ακυρώσεως της προσβαλλόμενης απόφασης

4 Η προσφεύγουσα εταιρεία, για να στηρίξει το περί ακυρώσεως αίτημά της, προβάλλει τους ακόλουθους λόγους: η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έλαβε υπόψη το γεγονός ότι η υπέρβαση της ποσόστωσης που της προσάπτεται οφείλεται αποκλειστικά σε εξαγωγή προς τρίτη χώρα· η γενική απόφαση 2794/80, βάσει της οποίας εκδόθηκε η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελής λόγω παράνομης αναδρομικότητας· η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εφήρμοσε ορθώς τις διατάξεις των άρθρων 3 και 4 της συνθήκης ΕΚΑΧ· η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εφήρμοσε ορθώς τις διατάξεις του άρθρου 14 της αποφάσεως 2794/80 και τις διατάξεις του άρθρου 33 της συνθήκης ΕΚΑΧ· η ποσόστωση που χορηγήθηκε στην προσφεύγουσα δεν τροποποιήθηκε παρά την αύξηση της ικανότητας παραγωγής της· η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έλαβε υπόψη τη στάση που τήρησε η προσφεύγουσα εταιρεία μετά την 31η Οκτωβρίου 1980.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως της προσφυγής

5 Η προσφεύγουσα εταιρεία προβάλλει ότι η υπέρβαση της ποσόστωσης που της προσάπτεται οφείλεται αποκλειστικά στο ότι εξήγαγε προς τη Λιβύη δύο φορτία 1 000 τόνων το καθένα, στις 10 Νοεμβρίου και στις 4 Σεπτεμβρίου 1980. Από αυτό συνάγει ότι η Επιτροπή δεν έπρεπε να επιβάλει κυρώσεις σε επιχείρηση, η οποία εξήγαγε προς τρίτη χώρα, τη στιγμή μάλιστα που, ενεργώντας κατ' αυτό τον τρόπο, η προσφεύγουσα συμμορφώθηκε προς το πνεύμα της συνθήκης, όπως προκύπτει από τα άρθρα 3 και 4 και δεν έβλαψε καθόλου τους εγκατεστημένους στα κράτη μέλη ανταγωνιστές της.

6 Όπως έχει ήδη υπογραμμίσει το Δικαστήριο με άλλες αποφάσεις, το κατά πόσο πρέπει να λαμβάνεται υπόψη το εξωτερικό εμπόριο στο πλαίσιο των μέτρων που θεσπίζονται δυνάμει του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ, ανήκει στην κρίση της Επιτροπής, η οποία πρέπει να λαμβάνει υπόψη σχετικώς τόσο τις ιδιαίτερες ανάγκες της κοινοτικής αγοράς σιδήρου και χάλυβα όσο και τα συμφέροντα της Κοινότητας στις σχέσεις της με τις τρίτες χώρες. Επομένως, από το άρθρο 58 δεν μπορεί να συναχθεί ότι η Επιτροπή υποχρεούται να εξαιρεί από το σύστημα των ποσοστώσεων την παραγωγή που ορισμένες επιχειρήσεις θα επιθυμούσαν να

διοχετεύσουν κατά προτίμηση στις εξαγωγές. Επομένως, αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

7 Επιπλέον, όπως ορθά παρατηρεί η Επιτροπή, η κύρωση λόγω υπερβάσεως της ποσόστωσης δεν επιβλήθηκε για την εξαγωγή προς τρίτη χώρα, αλλά για το συνολικό επίπεδο της παραγωγής που πραγματοποιήθηκε κατά το εν λόγω τρίμηνο. Επιπλέον, όπως προέκυψε από την αποδεικτική διαδικασία, κατά το μήνα Δεκέμβριο του 1980 και μόνο, δηλαδή μετά την πραγματοποίηση της παραγωγής που προοριζόταν για εξαγωγή σε τρίτη χώρα, η προσφεύγουσα εταιρεία παρήγαγε 2 439 τόνους προϊόντων σιδήρου και χάλυβα, δηλαδή ποσότητα μεγαλύτερη της προσαπτόμενης υπέρβασης.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως της προσφυγής

8 Η προσφεύγουσα εταιρεία υποστηρίζει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι πλημμελής λόγω παράνομης αναδρομικότητας για δύο λόγους: αφενός η πρώτη παραγγελία 1 000 τόνων που εξήχθη σε τρίτη χώρα στις 10 Νοεμβρίου 1980, αποτελούσε την εκτέλεση σύμβασης που είχε συναφθεί στις 7 Οκτωβρίου 1980, δηλαδή πριν από την έναρξη ισχύος της αποφάσεως 2794/80, που δημοσιεύτηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 31 Οκτωβρίου 1980· αφετέρου κακώς ελήφθη υπόψη η παραγωγή των τριών τελευταίων μηνών του έτους 1980 προκειμένου να καθοριστεί η υπέρβαση, ενώ κανονικά η παραγωγή του Οκτωβρίου και οι παραγγελίες που είχαν γίνει δεκτές πριν από την 31η του μήνα αυτού δεν έπρεπε να υπολογιστούν. Κατά συνέπεια, η προσφεύγουσα εταιρεία υποστηρίζει ότι η Επιτροπή πρέπει να παραιτηθεί τουλάχιστο από το μισό της προσαπτόμενης υπέρβασης.

9 Στο λόγο αυτό προσήκει η απάντηση, όπως έχει κατ' επανάληψη δεχτεί το Δικαστήριο (απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 1982, SpA Metallurgica Rumi κατά Επιτροπής, 258/80, Συλλογή 1982, σ. 487· απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 1982, Ferriera Padana SpA κατά Επιτροπής, 276/80, Συλλογή 1982, σ. 517), ότι η απόφαση 2794/80/ΕΚΑΧ δεν είχε γνήσιο αναδρομικό αποτέλεσμα, εφόσον οι επιχειρήσεις μπορούσαν να προσαρμόσουν την παραγωγή τους για τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο ώστε να λάβουν υπόψη τις ποσοστώσεις τους για το τρίμηνο και να αποφύγουν έτσι οποιαδήποτε παράβαση. Επιπλέον, αν και κατά γενικό κανόνα η αρχή της ασφαλείας του δικαίου δεν επιτρέπει τον καθορισμό της έναρξης της χρονικής ισχύος μιας κοινοτικής πράξεως από ημερομηνία προγενέστερη της δημοσιεύσεώς της, συγχωρείται εξαίρεση, όταν επιβάλλεται από τον επιδιωκόμενο σκοπό και όταν επιδεικνύεται ο πρέπων σεβασμός προς τη θεμιτή εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων.

10 Υπό τις περιστάσεις της συγκεκριμένης υποθέσεως, ήταν ανάγκη να περιληφθεί ο Οκτώβριος στο σύστημα, ώστε να μην μπορούν οι επιχειρήσεις να αυξήσουν την παραγωγή τους κατά τον Οκτώβριο ενόψει μελλοντικών μειώσεων.

11 Εξάλλου, η Επιτροπή σεβάστηκε τη θεμιτή εμπιστοσύνη των ενδιαφερομένων με την ανακοίνωση της 11ης Οκτωβρίου 1980 (JO C 264, σ. 2), σύμφωνα με την οποία σκόπευε να περιλάβει και τον Οκτώβριο στο σύστημα των ποσοστώσεων και με την απόφαση που δημοσιεύτηκε την ίδια ημερομηνία (GU L 268, σ. 25), με την οποία υποχρέωνε τις επιχειρήσεις να παράσχουν στοιχεία, όσον αφορά την παραγωγή τους κατά το μήνα Οκτώβριο του 1980.

12 Επιπλέον η Επιτροπή, όπως προκύπτει από τα στοιχεία που προσκόμισε, συναντήθηκε με τους ανεξάρτητους ιταλούς παραγωγούς δύο φορές, στις 4 και στις 17 Οκτωβρίου 1980, προκειμένου να τους ενημερώσει για την εφαρμογή ενός συστήματος ποσοστώσεων παραγωγής χάλυβα.

13 Υπό τις συνθήκες αυτές, ακόμη κι αν αληθεύει ότι η Επιτροπή δεν ανέφερε επακριβώς το επίπεδο των ποσοστώσεων, πράγμα που μπορούσε να εμποδίσει τις επιχειρήσεις να συναγάγουν συγκεκριμένα συμπεράσματα από τις συστάσεις της Επιτροπής προκειμένου να αποφύγουν πλεονασματική παραγωγή σε σχέση με τις ποσοστώσεις που θα χορηγούνταν για ολόκληρο το τρίμηνο, οι επιχειρήσεις πάντως ενημερώθηκαν ως προς τις προθέσεις της Επιτροπής.

14 Από τα παραπάνω προκύπτει ότι ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως που προβάλλεται προς στήριξη της προσφυγής είναι απορριπτέος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως της προσφυγής

15 Η εταιρεία San Carlo φρονεί ότι δεν έβλαψε καθόλου τις ανταγωνίστριες επιχειρήσεις που είναι εγκατεστημένες εντός της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας, επειδή παρέδωσε το πλεόνασμα της παραγωγής της, σε σχέση με τις ποσοστώσεις της εκτός της Κοινότητας. Άρα, κατά την άποψή της, επειδή η προσβαλλόμενη απόφαση δεν έλαβε υπόψη το γεγονός αυτό, δεν εφήρμοσε ορθώς τις διατάξεις των άρθρων 3 και 4 της συνθήκης ΕΚΑΧ, ιδίως εκείνες που επιβάλλουν στην Επιτροπή να διευκολύνει τις επιχειρήσεις ώστε να λαμβάνουν ένα κατώτατο όριο οικονομικών πόρων, να διατηρούν το επίπεδο της απασχολή-

σεως, καθώς και επαρκή ικανότητα παραγωγής και να προάγουν την κανονική ανάπτυξη και τον εκσυγχρονισμό της παραγωγής.

16 Ο λόγος αυτός αναλύεται σε νέα αμφισβήτηση, με ένσταση, της νομιμότητας της γενικής απόφασης 2794/80.

17 Όπως έχει ήδη δεχτεί το Δικαστήριο έναντι παρόμοιων επιχειρηματολογιών (προαναφερόμενη απόφαση της 16ης Φεβρουαρίου 1982, Ferriere Padana SpA, και απόφαση της 7ης Ιουλίου 1982, Klöckner κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 119/81, Συλλογή, 1982, σ. 2627), η άποψη της προσφεύγουσας παραγνωρίζει τον πραγματικό σκοπό του άρθρου 58 εντός του όλου συστήματος της συνθήκης. Η διάταξη αυτή σκοπό έχει να καθιστά δυνατό στην Κοινότητα να αντιμετωπίζει καταστάσεις κρίσεως που προκαλούνται από τη μείωση της ζητήσεως. Προβλέπει τη θέσπιση συστήματος ποσοστώσεων της παραγωγής, που έχει ως σκοπό να κατανείμει δικαίως σε ολόκληρη τη βιομηχανία σιδήρου και χάλυβα της Κοινότητας τις αναπόφευκτες συνέπειες της προσαρμογής της παραγωγής προς τις μειωμένες δυνατότητες διαθέσεως.

18 Η βελτίωση των συνθηκών της αγοράς που επιδιώκεται με τα περιοριστικά μέτρα αυτά έχει ως σκοπό να καταστήσει δυνατή τη διατήρηση ή, μακροπροθέσμως, την αποκατάσταση της αποδοτικότητας των επιχειρήσεων και την κατά τον τρόπο αυτό διατήρηση, στο μέτρο του δυνατού, των σχετικών θέσεων εργασίας. Αντίθετα με όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η διάταξη αυτή ουδόλως επιβάλλει στην Κοινότητα την υποχρέωση να εξασφαλίζει σε κάθε επιχείρηση ένα κατώτατο όριο παραγωγής σύμφωνα με τα κριτήρια αποδοτικότητας και αναπτύξεως της επιχειρήσεως. Ο σκοπός του άρθρου 58 είναι να επιρριφθούν, κατά το δικαιότερο τρόπο επί του συνόλου των επιχειρήσεων, οι μειώσεις που απαιτούνται από την οικονομική συγκυρία και όχι να εξασφαλιστεί στις επιχειρήσεις ένα ελάχιστο επίπεδο απασχολήσεως, ανάλογο προς τη δυναμικότητά τους.

19 Όσον αφορά συγκεκριμένα τις διατάξεις των άρθρων 2 ώς 4, των οποίων γίνεται μνεία στο άρθρο 58, παράγραφος 2, και τις οποίες επικαλείται η προσφεύγουσα, πρέπει να παρατηρηθεί ότι οι γενικοί στόχοι που θέτουν πρέπει να εξισορροπούνται μεταξύ τους συνεχώς, αναλόγως των οικονομικών περιστάσεων, χωρίς να δίδεται προτεραιότητα σε κάποιον από αυτούς σε βάρος άλλου. Η μνεία που γίνεται στο άρθρο 58, παράγραφος 2, περί «διατηρήσεως της απασχολήσεως»,

αφορά ένα μηχανισμό ρυθμίσεως, τον οποίο η Επιτροπή δεν χρησιμοποίησε. Πρέπει δε να προστεθεί ότι, κατά τη θέσπιση του συστήματος ποσοστώσεων, η Επιτροπή δεν παρέβλεψε την ανάγκη της διατηρήσεως της απασχολήσεως στο μέτρο του δυνατού, καθόσον στο άρθρο 4, παράγραφος 3, της αποφάσεως 2794/80 έλαβε υπόψη της το βαθμό εκμεταλλεύσεως της ικανότητας παραγωγής.

20 Επομένως, αυτός ο λόγος ακυρώσεως είναι απορριπτέος.

Επί του τετάρτου λόγου της προσφυγής

21 Η προσφεύγουσα εταιρεία προβάλλει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εφήρμοσε ορθώς τις διατάξεις του άρθρου 14 της αποφάσεως 2794/80, καθώς και του άρθρου 33 της συνθήκης ΕΚΑΧ.

22 Το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν παρέσχε, προς στήριξη του λόγου αυτού, καμιά διευκρίνιση ώστε να μπορεί να κριθεί αν ο λόγος αυτός είναι βάσιμος. Υπό τις συνθήκες αυτές ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφτεί.

Επί του πέμπτου λόγου ακυρώσεως της προσφυγής

23 Η προσφεύγουσα εταιρεία υποστηρίζει ότι η ποσόστωση που της είχε χορηγηθεί για το τέταρτο τρίμηνο του 1980 δεν τροποποιήθηκε παρά την αύξηση της ικανότητας παραγωγής της που προέκυψε από την εγκατάσταση ενός νέου ελάστρου. Κατά συνέπεια, φρονεί ότι η προσβαλλόμενη απόφαση δεν εφήρμοσε ορθώς τις διατάξεις του άρθρου 14 της αποφάσεως 2794/80, των άρθρων 13 και 14 της αποφάσεως 1831/81 της 24ης Ιουνίου 1981 (ΕΕ L 180, σ. 1), και τις διατάξεις των άρθρων 14 και 15 της αποφάσεως 1696/82/ΕΚΑΧ της Επιτροπής, της 30ής Ιουνίου 1982 (ΕΕ L 191, σ. 1).

24 Το Δικαστήριο παρατηρεί πρώτον ότι οι μόνες διατάξεις, τις οποίες μπορεί να επικαλεστεί αποτελεσματικά η προσφεύγουσα, ενόψει του ότι η προσαπτόμενη υπέρβαση πραγματοποιήθηκε κατά το τέταρτο τρίμηνο του 1980, είναι οι διατάξεις του άρθρου 4, παράγραφος 4, της αποφάσεως 2794/80, σύμφωνα με την οποία:

«Στην περίπτωση που, λόγω ενός προγράμματος επενδύσεων δεόντως δηλωμένου, για το οποίο η Επιτροπή δεν είχε αρνητική γνώμη, η επιχείρηση θέτει σε λειτουργία την 1η Ιουλίου 1980 μια νέα εγκατάσταση, η Επιτροπή θα προσαρμόσει την παραγωγή αναφοράς της επιχειρήσεως με την προϋπόθεση ότι διαπιστώνει ότι η νέα δυνατότητα παραγωγής που δημιουργείται φέρει το

σύνολο των δυνατοτήτων παραγωγής των τεσσάρων ομάδων προϊόντων σε επίπεδο που υπερβαίνει τουλάχιστο κατά 15 % το σύνολο των υπαρχουσών δυνατοτήτων παραγωγής του έτους 1979 . . .»

25 Το Δικαστήριο παρατηρεί, κατά δεύτερο λόγο, ότι όπως προκύπτει από την αποδεικτική διαδικασία και ιδίως από τις απαντήσεις της Επιτροπής στις ερωτήσεις που έθεσε το Δικαστήριο, τις οποίες δεν αμφισβήτησε η προσφεύγουσα εταιρεία, η τελευταία ναι μεν ζήτησε επανειλημμένα από την Επιτροπή να διαπιστώσει τη βελτίωση των εγκαταστάσεών της, πλην όμως η διαπίστωση ότι είχαν γίνει ορισμένες μετατροπές στις εγκαταστάσεις μεταξύ Αυγούστου 1981 και Φεβρουαρίου 1982 και ότι η ικανότητα παραγωγής της προσφεύγουσας εταιρείας είχε υπερδιπλασιαστεί συνεπεία των εργασιών αυτών έγινε μόλις στις 26 Οκτωβρίου 1982 ύστερα από νέο έλεγχο εκ μέρους των υπηρεσιών της Επιτροπής. Έτσι, με απόφαση που κοινοποιήθηκε στην επιχείρηση στις 22 Νοεμβρίου 1982, η Επιτροπή προέβη στην προσαρμογή των ποσοστώσεων παραγωγής που είχαν καθοριστεί για την προσφεύγουσα από το τέταρτο τρίμηνο του 1981, κατ' εφαρμογή του άρθρου 13 της αποφάσεως 1831/81.

26 Από τα παραπάνω προκύπτει ότι, εν πάση περιπτώσει, η προσφεύγουσα εταιρεία δεν δικαιούται να ζητήσει προσαρμογή της ποσοστώσεως παραγωγής που της χορηγήθηκε για το τέταρτο τρίμηνο του 1980, μόνη επίδικη εν προκειμένω περίοδο, και ότι ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος.

Επί του έκτου λόγου της προσφυγής

27 Η προσφεύγουσα εταιρεία υποστήριξε τέλος ότι η προσβαλλόμενη απόφαση είναι παράνομη, καθόσο δεν έλαβε υπόψη τη στάση που τήρησε μετά την 31η Οκτωβρίου 1980, ιδίως δε το γεγονός ότι η εταιρεία San Carlo έκλεισε το εργοστάσιό της κατά τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο του 1980, προκειμένου να μην υπερβεί τις ποσοστώσεις παραγωγής που της είχαν χορηγηθεί.

28 Το Δικαστήριο κρίνει ότι ο λόγος αυτός δεν μπορεί παρά να απορριφθεί, αφενός διότι, ακόμα και αν αποδεικνυόταν το γεγονός που προβάλλει η εταιρεία San Carlo, δεν επηρεάζει, εν πάση περιπτώσει, τη νομιμότητα της προσβαλλόμενης απόφασης και αφετέρου διότι, όπως προκύπτει από την αποδεικτική διαδικασία η σχετική δήλωση είναι ανακριβής. Πράγματι, κατά τη διάρκεια του τριμήνου

για το οποίο πρόκειται, η προσφεύγουσα εταιρεία παρήγαγε 3 166 τόνους κατά τον Οκτώβριο, 2 194 τόνους κατά το Νοέμβριο και 2 439 τόνους κατά το Δεκέμβριο. Επομένως, δεν μπορεί βασίμως να υποστηριχτεί ότι η προσφεύγουσα έπαυσε τη δραστηριότητά της κατά τους μήνες Νοέμβριο και Δεκέμβριο του 1980.

29 Από όλα τα παραπάνω προκύπτει ότι το αίτημα της προσφυγής περί ακυρώσεως της προσβαλλόμενης απόφασης είναι απορριπτέο.

Επί του επικουρικού αιτήματος περί μειώσεως του επιβληθέντος προστίμου

30 Το Δικαστήριο παρατηρεί, πρώτον, ότι ο πέμπτος και ο έκτος λόγος που εξετάστηκαν παραπάνω και που μπορούν να θεωρηθούν ότι προβάλλονται τόσο προς στήριξη του αιτήματος περί ακυρώσεως της προσβαλλόμενης απόφασης όσο και του αιτήματος περί μειώσεως του επιβληθέντος προστίμου, απορρίφθηκαν ως στηριζόμενοι σε ανακριβείς πραγματικούς ισχυρισμούς.

31 Δεύτερο, η προσφεύγουσα εταιρεία υποστήριξε μεν ότι η καταβολή του προστίμου που της επιβλήθηκε θα την ανάγκαζε να κλείσει τα εργαστήριά της και να απολύσει τα 30 μέλη του προσωπικού της, το Δικαστήριο όμως φρονεί ότι το στοιχείο αυτό και μόνο δεν του επιτρέπει να μειώσει το ποσό του προστίμου.

32 Συγκεκριμένα, όπως το Δικαστήριο έκρινε ήδη (απόφαση της 11ης Μαΐου 1983, Klöckner κατά Επιτροπής, 303 και 312/81, Συλλογή 1983, σ. 1507), το σύστημα των ποσοστώσεων παραγωγής θα διακυβευόταν σοβαρά αν κάθε επιχείρηση, επικαλούμενη κατάσταση ανάγκης λόγω σοβαρών οικονομικών δυσκολιών, μπορούσε να απαλλάσσεται από τους περιορισμούς και να υπερβαίνει κατά βούληση την ποσόστωση παραγωγής που της έχει χορηγηθεί. Η αλυσωτή αντίδραση που θα προκαλούνταν έτσι θα κατέληγε στην κατάρρευση του συστήματος και το άρθρο 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ θα παρέμενε χωρίς αντικείμενο.

33 Επιπλέον, όπως προκύπτει από την αποδεικτική διαδικασία και ιδίως από τα πρακτικά του λογιστικού ελέγχου που έγινε από τους ελεγκτές της εταιρείας San Carlo στις 21 Σεπτεμβρίου 1982, ναι μεν η οικονομική κατάσταση της προσφεύ-

γουσας εταιρείας φαίνεται πράγματι ανησυχητική, πλην όμως οι ελεγκτές φρονούν ότι μπορεί να αντέξει μια πρόσθετη οικονομική επιβάρυνση, όπως αυτή που συνεπάγεται το πρόστιμο που επέβαλε η Επιτροπή, εφόσον η κατανομή της επιβαρύνσεως αυτής κλιμακωθεί χρονικά. Όπως προκύπτει όμως από την όλη διαδικασία και ιδίως από την προφορική διαδικασία, η Επιτροπή είναι διατεθειμένη να παράσχει στην εταιρεία San Carlo προθεσμίες καταβολής υπό τον όρο ότι δεν θα είναι πολύ μακρές.

34 Τρίτον, η εταιρεία Ferriere San Carlo υποστήριξε ότι το πρόστιμο, το οποίο βασίζεται σε μια κατ' αποκοπή εκτίμηση 82,5 ECU ανά τόνο υπερβάσεως, της επιβλήθηκε κατά κακή εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 58, παράγραφος 4, της συνθήκης ΕΚΑΧ, σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή «δύναται να επιβάλει στις επιχειρήσεις που παραβιάζουν τις αποφάσεις που λαμβάνει κατ' εφαρμογή του παρόντος άρθρου πρόστιμα, το ύψος των οποίων είναι κατά ανώτατο όριο ίσο προς την αξία των ποσοτήτων που παρήχθησαν αντικανονικά». Συγκεκριμένα, η προσφεύγουσα εταιρεία είναι της γνώμης ότι το ύψος του προστίμου έπρεπε να είναι κατ' ανώτατο όριο ίσο προς τα κέρδη που πραγματοποίησε από την ποσότητα, η οποία παρήχθη καθ' υπέρβαση, αναφέρεται δε σχετικώς στα επιχειρήματα που αναπτύσσει η εταιρεία Roè Volciano στο πλαίσιο της προσφυγής που άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου με αριθμό υποθέσεως 234/82.

35 Το Δικαστήριο διαπιστώνει, αφενός ότι οι προαναφερόμενες διατάξεις του άρθρου 58 της συνθήκης ΕΚΑΧ αναφέρονται στην έννοια της αξίας των ποσοτήτων που παρήχθησαν αντικανονικά και όχι στην έννοια του περιθωρίου κέρδους που απέφερε η παραγωγή των ποσοτήτων αυτών, αφετέρου ότι η αναφορά στην άποψη της εταιρείας Roè Volciano είναι εν πάση περιπτώσει αβάσιμη, δεδομένου ότι η επιχειρηματολογία αυτή βασίζεται κυρίως στο γεγονός ότι η εν λόγω εταιρεία ασχολείται αποκλειστικά με μεταποίηση για λογαριασμό τρίτων, πράγμα που δεν συμβαίνει στην περίπτωση της προσφεύγουσας. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν υπήρχε εν προκειμένω κανένας ιδιαίτερος λόγος που να δικαιολογεί παρέκκλιση από την αυστηρή εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 58, τις οποίες η Επιτροπή εφήρμοσε ορθά.

36 Τέλος, η προσφεύγουσα επικαλέστηκε μεν το ότι ήταν καλής πίστεως, το Δικαστήριο όμως κρίνει ότι δεν υφίστανται λόγοι που να δικαιολογούν τη μείωση του ποσού του προστίμου.

37 Από τις παραπάνω σκέψεις προκύπτει ότι το αίτημα περί μειώσεως του επιβληθέντος προστίμου είναι απορριπτέο.

Επί του αιτήματος να τάξει το Δικαστήριο στην προσφεύγουσα «όρους και προθεσμίες» λαμβάνοντας υπόψη συγχρόνως την οικονομική της κατάσταση και τη συγκυρία στον τομέα της βιομηχανίας σιδήρου και χάλυβα

38 Το αίτημα αυτό, με το οποίο ζητείται στην πραγματικότητα από το Δικαστήριο να δώσει εντολές στην Επιτροπή, η οποία είναι η μόνη αρμόδια να χορηγεί ευκολίες πληρωμής στις επιχειρήσεις, κατά των οποίων επιβάλλονται κυρώσεις, είναι προφανώς απαράδεκτο.

Επί των δικαστικών εξόδων

39 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα αν υπάρχει σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η εταιρεία Ferriere San Carlo ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα.

Διά ταύτα

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

κρίνει και αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Galmot Pescatore

Mackenzie Stuart Due Everling

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 30 Νοεμβρίου 1983.

Κατ' εντολή
του γραμματέα

H. A. Rühl

Κύριος υπάλληλος διοικήσεως

Ο πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

Y. Galmot